

SUCCULENTA

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDS-BELGISCHE VERENIGING VAN LIEFHEBBERS
VAN CACTUSSEN EN ANDERE VETPLANTEN

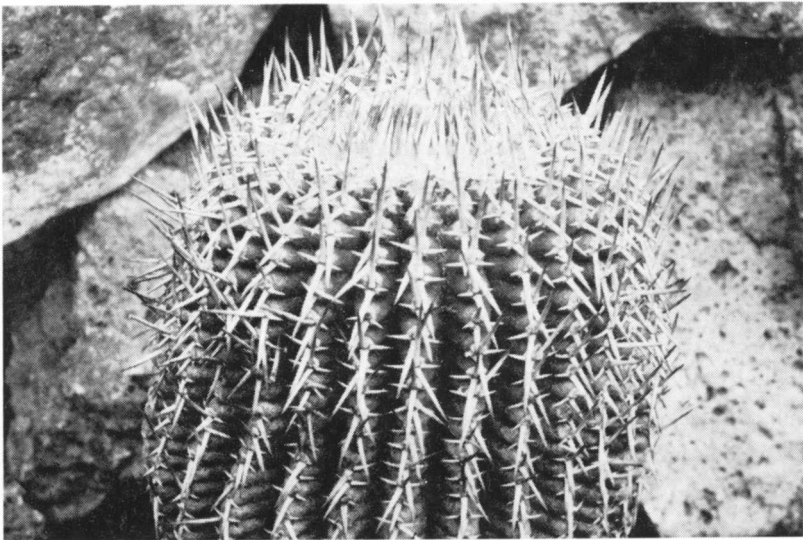

foto Buining

Uebelmannia gummifera (Bckbg. et Voll) Buining met de typische tepel-
vorming en bedoorning.

(Zie artikel op blz. 159)

Van maand tot maand

Binnenkort zullen er zich in de redactie belangrijke veranderingen voltrekken. Tijdens de op 7 oktober gehouden Hoofdbestuursvergadering heb ik medegedeeld, dat ik ingaande 1 januari 1968 gaarne van mijn functie als redacteur zou worden ontheven. Ik geloof, dat het goed is, wanneer jongeren dit werk eens overnemen. Ik heb de heer W. J. M. Sterk, Wevestraat 89, Stiphout, post Helmond bereid gevonden deze taak over te nemen en ik ben er van overtuigd, dat het tijdschrift bij hem in goede handen is.

Ook de redactiecommissie gaat op helling. De heren Bommelje en van der Velde hebben te kennen gegeven er mee te willen ophouden en de heer van Vliet gaat voor langere tijd naar Zuid Amerika, zodat het wenselijk is deze beide plaatsen opnieuw te bezetten. Daar het me juist voorkomt, dat de redactiecommissie wordt samengesteld in overleg met de nieuwe redacteur, zal hierover nog nader worden gesproken. Binnenkort hoop ik hiervan mededeling te kunnen doen.

Tot 15 december moet kopij dus nog naar Wageningen worden gezonden, daarna (en tevens alle kopij bestemd voor 1968) naar Stiphout.

Moge de nieuwe redacteur spoedig een ruime kopij-portefeuille hebben.

B.

Voorzitter: A. F. H. BUINING, Eurg. de Beaufortweg 10, Hamersveld (U.), Telefoon 03496—226
Secretaresse: Mevrouw J. GRULLEMANS VAN BERGHEM, Heereweg 19, Lisse, Telefoon 02530—3439
De Secretaresse en ledenadministratie: Mevrouw E. A. M. VERDUIN-DE BRUIN, Koningsweg 2, Beekbergen, Telefoon 05766—1840.

Penningmeester: H. G. HELLENDOORN, Doornstraat 172 a, Scheveningen, Postrekening 68 05 96 of rekening 325, Raiffeisenbank, Keizerstraat 122, Scheveningen.

Redactiecommissie: C. BOMMELJE, D. J. VAN VLIET en H. v. d. VELDE.
Redacteur: Dr. B. K. BOOM, I.V.T., Postbus 16, Wageningen, Telefoon 08370—3141; thuis telefoon 2146.

Bibliotheecarisse: Mevrouw H. VRIESENDORP VAN AALDEREN, Ligusterweg 2, Oostvoorne.

Boekenlijst op aanvraag verkrijgbaar tegen 50 cent aan postzegels.

Het lidmaatschap kost voor de leden in Nederland en België f 10,— en voor leden in het buitenland f 15,— per jaar met gratis maandblad „Succulenta”.

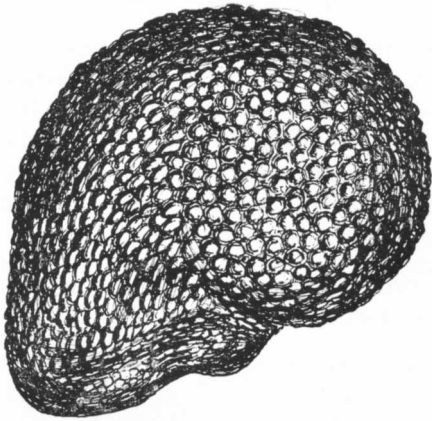
Kopij moet uiterlijk de 18de van de maand in het bezit van de redacteur zijn.

Een nieuw geslacht der Cactaceae uit Minas Gerais

A. F. H. BUINING

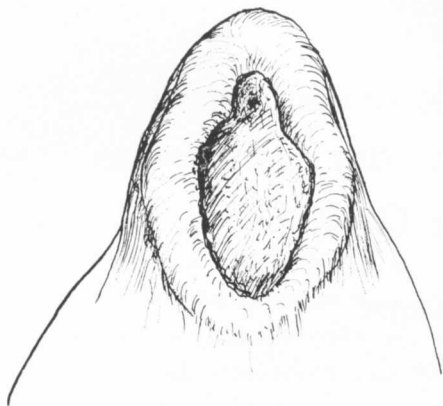
UEBELMANNIA Buining gen. nov.

Corpora globosa vel oblongoidea, praedura, verrucosa, radice rapacea tenui; costae perpendiculares, plerumque in tubercula solutae; flores infundibuliformes; ovarii et tubi floralis squamulae lanceolatae, apice spinulosae, in axillis spinulis setaceis et lana copiose vestitae; fructus cupaeformes, succidi, areolis nonnullis lanosis et spinulosis ornati; semina oblique ovoidea vel oblique pyriformia, crasse rugosa, hilo (et poro micropylario) depresso, margine tumido complexo, perispermio absente, embryone crasso hamato.

zaadkorrel van *Uebelmannia gummifera*
(Bckbg. et Voll) Buining, sterk vergroot,
tekening van Dr. F. Buxbaum.

Kogelvormig tot langwerpig, zeer hard, met dunne penwortel; huid met wratten; ribben verticaal verlopend, min of meer verdeeld in tepelvormige knobbels; bloem aanzienlijk, kort trechtersvormig met duidelijk begrensde vruchtbeginsel, waaruit zich de buis trechtersvormig verwijdt; het vruchtbeginsel met kleine, de bloembuis met grotere, smalle, lancetvormige, langgerekte en in een doornpuntje uitlopende schubjes losjes bekleed; de oksels der schubjes zeer rijkelijk met lange, wollige tot zijdeachtige haren en lange, zachte of stijvere, iets stekende, borstelige doorntjes; bloem-

hilum met poortje van *Uebelmannia gummifera* (Bckbg. et Voll) Buining, tekening van Dr. F. Buxbaum.

bladeren lancetvormig-lijnvormig; bodem van de bloembuis met een korte, nauwe nektargroef, waarboven de meeldraden beginnen; primaire en secundaire meeldraden onduidelijk gescheiden, de onderste reeksen meeldraden staan steil, de overige tangential ten opzichte van de wand van de buis, tot aan de zoom; vrucht tonvormig tot langwerpig, zeer sappig, de zeer dunne huid bekleed met enkele zeer fijne areolen, die in de oksels wol en borstelige doortjes dragen; zaden scheef eivormig tot scheef peervormig, zijdelings iets afgeplat, met verdiept hilum (met inbegrip van het poortje); hilum door een dikke, gezwollen huidzoom omsloten, smal

tot breed ovaal, meer of minder sterk hoekig en rond het poortje wat vernauwd; huid in het algemeen grof geplooid, óf glanzend zwart, dicht met kogelvormige wratten bezet, óf glanzend donker roodbruin en met fijne, platte wratten bekleed; perisperm afwezig; embryo (kiem) sterk succulent, ca. haakvormig gebogen, met aanzienlijke, ronde kiembladeren.

Voorkomen: tot dusverre uitsluitend aangetroffen in de staat Minas Gerais, Brazilië.

Type: *Parodia gummifera* Bckbg. et Voll in Arqu. Jard. Bot. Rio de Janeiro, 9: 169 (1949).

De tot dit nieuwe geslacht behorende planten zijn vanwege hun bijzondere habitus, bloemen en vruchten, maar vooral door hun afwijkende zaadstructuur niet in te delen bij *Parodia*, *Notocactus* en *Frailea* of dergelijke geslachten. Reeds enige jaren geleden schreef F. Ritter mij, dat hij *Parodia gummifera* Bckbg. et Voll weer gevonden had en dat voor deze plant een nieuw geslacht moest worden opgesteld. Aangezien het hem aan bloemen ontbrak was dit voor hem tot dusverre onmogelijk.

Van Dr. F. Buxbaum ontving ik een nauwkeurige beschrijving van aan hem gezonden zaden, waarvoor ik hier mijn dank uitspreek.

Deze studie met de later volgende beschrijving der soorten (waarschijnlijk 4 stuks) is het resultaat van een reis die ik van 1 november 1966 tot half februari 1967 mocht maken door een belangrijk gedeelte van Brazilië, tesamen met mijn vriend Leopold Horst uit de staat Rio Grande do Sul. De prachtige staat Minas Gerais, waar we deze planten vonden, is dikwijls zeer moeilijk bereikbaar, zodat nog lang niet alle bergen op

cactussen konden worden onderzocht. Trouwens Brazilië is, wat de familie der Cactaceae betreft, nog maar oppervlakkig bereisd, ook al vanwege de enorme grootte van dit land. Ongetwijfeld zal dit prachtige en botanisch zo interessante land nog vele verrassingen kunnen brengen.

Dit geslacht werd door mij genoemd naar de heer W. Uebelmann, te Wohlen, Zwitserland, die door de financiering van enige expedities van de heer Leopold Horst de stoot gaf tot de ontdekking van een aantal interessante nieuwe cactussen.

UEBELMANNIA GUMMIFERA (Bckbg. et Voll) Buining nov. comb.

Syn. *Parodia gummifera* Bckbg. et Voll in Arqu. Jard. Bot. Rio de Janeiro, 9: 169 (1949).

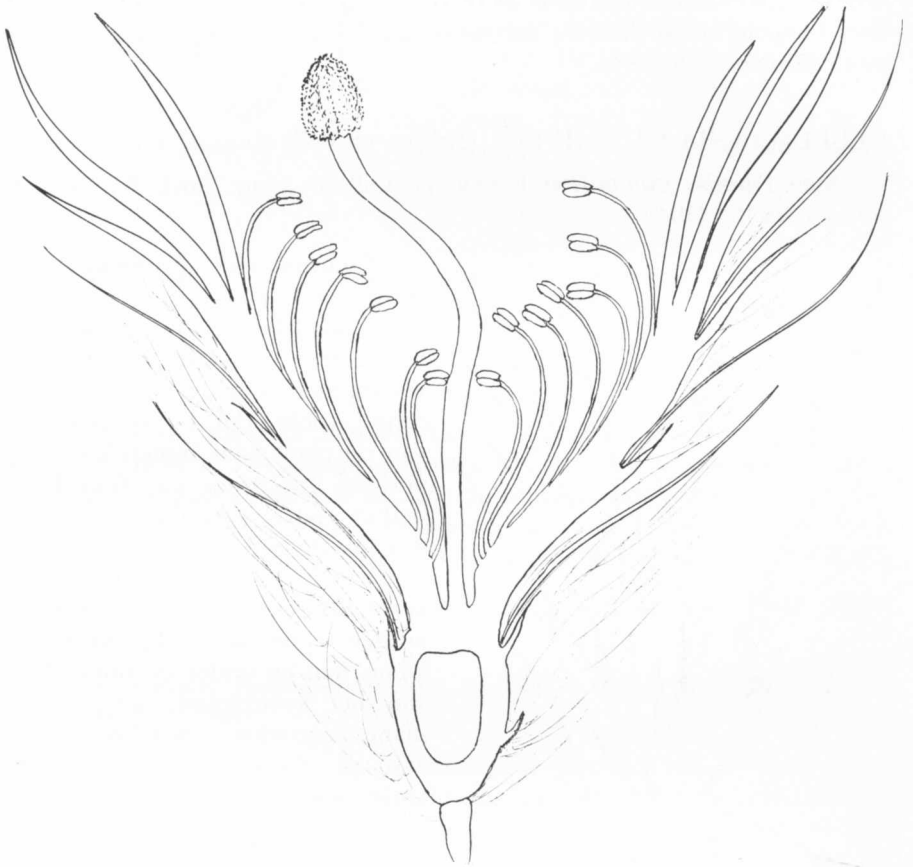
Bloem *Uebelmannia gummifera* (Bckbg. et Voll) Buining.
Tekening van Dr. F. Buxbaum.

Lichaam niet spruitend, kogelvormig tot langwerpig, tot 9 cm diam., tot 12 cm lang, top met lichtbruine wol; onder de opperhuid bevinden zich cellen gevuld met gomachtig vocht, dat bij beschadiging van de plant naar buiten komt; opperhuid grijsgroen, met fijne knobbeltjes bezet; zaailingen op de groeiplaats zijn volgens waarnemingen van F. Ritter aanvankelijk donkerroodbruin tot bijna zwart en krijgen eerst later de grijsgroene kleur; aan en onder de oppervlakte van het kwartzand, waarin deze planten groeien, ontwikkelen zich aan de dunne, harde penwortel lange, dunne zijwortels.

Ribben tot 32, tot 6 mm hoog, met tot 4 mm hoge en dikke, tepelvormige knobbels, die loodrecht op de ribben staan en dicht tegen elkaar gedrukt zijn; areolen van de top wollig, weldra zeer klein en kaal, in de rij 3-4 mm van elkaar staand.

Doornen 4, kruisvormig gesteld, de onderste tot 6 mm lang, de beide zijwaartse tot 3 mm lang, de bovenste (middendoorn) tot 15 mm lang, de bovenste en onderste schuin afstaand, de beide zijwaartse tegen de ribben gedrukt, allen hard, lichtgrijs met donkerbruine punt, boven op de areolen soms enkele kleine bijdoortjes.

Bij zaailingen zijn de tepeltjes aanvankelijk niet als ribben gerangschikt; de stralend gestelde doortjes tegen de plant gedrukt, eerst enkele, later 12-18 en als de plant een diameter van ca. 1,5 cm heeft bereikt, afnemend tot 2-5 doornen en tenslotte bedoornd als boven aangegeven; de wollige top vormt zich als de plant bloeirijp wordt.

Doorsnede bloem *Uebelmannia gummifera* (Bckbg. et Voll) Buining.

Tekening van Dr. F. Buxbaum.

Bloemkroon diepgeel; schubjes van vruchtbeginsel en bloembuis in de oksels dicht bezet met lange, zilverwitte wol en enkele tot 1,5 cm lange, witte tot bruine, borstelachtige doortjes; meeldraden vanaf 1 mm boven vruchtbeginsel tot aan de zoom ingeplant, geel; helmknoppen crème; stijl 2,5 cm lang, boven de helmknoppen uitstekend.

Vrucht 18 mm lang, 7-8 mm diam., tonvormig met puntig toelopende onderkant en versmalde top, die met een dekseltje is afgesloten, geen vaste

bloemresten houdend en zeer dicht bekleed met tot 1 cm lange, zilver witte wol en enkele borstelige doortjes.

Zaad scheef eirond, aan de zijkant weinig plat, aan de smalle kant het hilum; huid glanzend zwart; wratten goed ontwikkeld, slechts aan de gezwollen zoom om het hilum kleiner en platter; hilum ovaal en ingezonken; kiem rechthoekig gebogen, met aanzienlijke, stompe kiemblaadjes.

Voorkomen: in de staat Minas Gerais, Brazilië, op berghellingen waar kwartsgruis voorkomt.

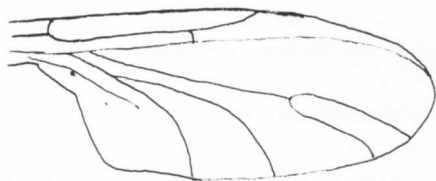
Een zaailingenvijand

W. STERK

Vrijwel alle kwekers en liefhebbers gebruiken vergaan blad in hun grond. Dit kan afkomstig zijn van een komposthoop in de tuin of uit greppels in een bos. Samen met wat mest, zand en klei levert dit een goede grond voor onze planten.

Helaas halen we hiermee soms ook veel schadelijke organismen in huis. Als de grond voor het gebruik voldoende wordt verhit, zijn de meeste hiervan wel dood. Meestal evenwel gebeurt dit niet, behalve misschien vóór het zaaien.

We zien dan ook nogal eens over deze grond kleine, zwarte vliegjes lopen. Juister is het ze mugjes te noemen, omdat ze sprieten van meer dan zes leden hebben; maar ze lijken het meest op vliegjes. Ze lopen meer dan ze vliegen. De naam van deze diertjes is *Lycoria*, vroeger ook wel *Sciara*. Zoals U ziet is de nomenclatuur niet alleen bij de succulenten,, maar ook bij de insecten soms niet eenvoudig.

Om het herkennen voor iederen mogelijk te maken, geef ik hierbij een tekening van een vleugel, waardoor ze te onderscheiden zijn van andere kleine insecten.

De larven van deze slechts enkele millimeters grote diertjes leven gewoonlijk van dood plantenmateriaal. Helaas eten ze, als ze het krijgen kunnen, ook wel sappiger voedsel. Vooral jonge zaailingen worden nogal eens aangevreten, maar ook zachte delen vlak boven de wortel van

iets oudere succulenten kunnen ze beschadigen. Schimmels of bacteriën kunnen dan het plantje binnendringen, waardoor dit plotseling afsterft.

Als we er zeker van willen zijn, dat we deze boosdoeners niet in huis of kas krijgen, zouden we alle grond moeten verhitten of stomen, voor deze naar binnen wordt gebracht.

Voor veel liefhebbers is dit nogal bezwaarlijk, vanwege het vele werk dat het meebrengt. Ook meent men wel eens dat de bacterieflora van de grond er te veel door wordt vernietigd. Een bezoek aan een kwekerij, waar alle grond voor het gebruik wordt gestoomd, zal waarschijnlijk voldoende zijn om te bewijzen dat de planten uitstekend in gestoomde aarde kunnen groeien.

Daar de diertjes slecht vliegen, is er niet veel kans dat ze door een open raam naar binnen komen. Als we ze vinden, kunnen we dan ook wel aannemen dat we ze met de grond binnen hebben gehaald.

Als we *Lycoria's* ontdekken, is het kwaad meestal gedeeltelijk al gebeurd. Toch kunnen we erger voorkomen, door de grond te begieten met normaal verdunde Basudine. De meeste larven gaan dan wel dood. Om de volwassen diertjes te doden, is het aan te bevelen in de kas zo nu en dan eens met de gewone anti-insectenspuitbus rond te gaan, zoals we dat in huis tegen de vliegen kunnen doen. We moeten er dan wel aan denken dat we de planten niet rechtstreeks raken, daar die tegen dergelijke middelen soms niet bestand zijn. Nog beter zijn rookmiddelen, die echter meestal heel wat giftiger zijn.

Ingezonden door W. Sterk, Wevestraat 89, Stiphout (post Helmond).

Clichéfonds

Zaden voor het clichéfonds worden gaarne ontvangen door de heer W. J. Ruysch, Brinkstraat 49 Bennekom en wel vóór 13 november a.s. De zaadlijst gaat 17 november naar de drukker!

Lidmaatschap 1968

Leden van Succulenta, die hun lidmaatschap voor 1968 niet wensen te verlengen, worden er aan herinnerd, dat het lidmaatschap moet worden opgezegd vóór 1 december 1967, schriftelijk aan de ledenadministratie van Succulenta, Koningsweg 2, Beekbergen, of aan het bestuur van de afdeling, waartoe het lid behoort.

Op bezoek bij Walter Rausch

D. J. VAN VLIET

Geheel buiten Wenen in zacht glooiend heuvelland woont de heer Walter Rausch. Men waant zich daar, wat rust en ruimte betreft, reeds op de hongaarse Poesta. Na een hartelijke begroeting en wat op verhaal te zijn gekomen van de lange reis begint de heer Rausch over zijn cactusen, de Lobivia's, te vertellen. Waarom hij reizen ondernam naar Argentinië en Bolivia en wat zijn uiteindelijke doel is. Wat dit laatste betreft heeft hij zich tot doel gesteld de enorme chaos in de beschrijvingen en de benaming van cactussoorten in het algemeen en de soorten van het geslacht Lobivia in het bijzonder te ontwarren.

Hiertoe was het noodzakelijk enige reizen te ondernemen naar genoemde landen ten einde veldstudie te verrichten. Zijn eerste reis duurde een half jaar en op zijn tweede reis verbleef hij er nog eens een jaar. Tijdens deze expedities, die hij geheel te voet volbracht, werden ongeveer 3500 km lopend afgelegd. Voor hij echter op reis ging had hij het geslacht Lobivia, voor zo ver dat mogelijk was, bestudeerd en de vermeende groeiplaatsen op de kaart genoteerd. Dit laatste was dikwijls moeilijk, doordat er b.v. beschreven was dat bepaalde planten in noord-west Argentinië zouden groeien; dan is er niets te noteren. Na deze twee tochten is veel voor hem duidelijk geworden; echter bleven de Peruaanse soorten nog over; deze hoopt hij volgend jaar in hun natuurlijke omgeving te bestuderen.

De verzameling van de heer Rausch is ondergebracht in een 10 m lange platte bak en bestaat voor het grootste gedeelte uit importen die hij dus zelf bijeen gebracht heeft gedurende zijn reizen. Zij zijn in vele voorkomende vormen verzameld en staan bij elkaar in eterniet schalen, waardoor men een goed overzicht heeft van de variabiliteit van een bepaalde soort. De platte bak heeft geen verwarming. In de winter worden de planten op zolder opgeborgen en mocht het gaan vriezen dan zorgt een luikje in de zolder er voor, dat de daar onder liggende kamer warmte kan afstaan ten einde vorstschade te voorkomen.

Het bijeen planten van deze vormen heeft het voordeel dat men duidelijk kan zien dat van *L. lateritia* Br. & R., *L. cintienses* Card., *L. imporana* Ritter en *L. scopulina* Bckbg synoniemen zijn. Dit is ook het geval met *L. chrysantha* Bckbg. Hiervan zijn slechts vormen: *L. staffenii* Fric, *L. janseniana* Bckbg, *L. polaskiana* Bckbg, *L. klusacekii* Fric, en *L. hossei* Bckbg.

Rausch bezoekt 95 vindplaatsen van Lobivia's. Onbeschreven planten werden gevonden doch ook planten waarvan men dacht dat zij verloren waren gegaan, o.a. *L. uitewaaliana*.

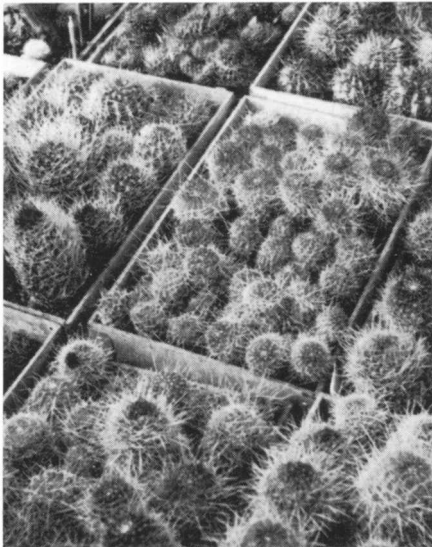
Het pleit voor de heer Rausch dat hij eigen fouten erkent. Zo beschreef hij *L. markusii*. De planten waren hem volkomen onbekend waardoor hij veronderstelde met een nieuwe soort te doen te hebben. Veel later, bij het bestuderen van de bestaande literatuur, bleek

deze soort al beschreven te zijn door Werdermann als *L. chrysochete*. Deze soort bloeit volgens Werdermann's beschrijving met oranje bloemen. Het enige verschil met de soort van Rausch is dat de planten, door hem gevonden, merkwaardig genoeg allen met rode bloemen bloeien, waardoor deze planten hooguit een variëteit zouden kunnen zijn van *L. chrysochete*.

Een lang gesprek werd het ook over *Sulcorebutia steinbachii* Bckbg, die hij in alle vormen verzamelde op een en dezelfde groeiplaats. Rood, bruin, geel, kort, gebogen, lang, stekend enz. zijn respectievelijk de kleur en vorm van de dorens, terwijl de bloemkleur varieert van licht rood tot paars. Tegenwoordig heten deze vormen: *S. lepida* Ritt., *S. mentosa* Ritt., *S. tiraquensis* Bckbg, *S. totorensis* Ritt., *S. tunariensis* Bckbg.

„Het is duidelijk”, vertelt Rausch, „dat te veel vormen beschreven zijn, eenvoudig omdat men de reeds bestaande beschrijvingen er van niet kende of niet wilde kennen of geen veldervaringen had met de soorten. Tenslotte heeft de handel er ook geen goed aan gedaan. Iemand die veldonderzoek verricht moet geheel vrij zijn; slechts dan kan hij een objectieve bijdrage leveren in het ontwarren van de cactus knoop”.

De rust, waarmee hij dit zegt, verraadt dat hij de ruimte ziet om tot zijn doel te komen. „Met dit werk moet men geen haast hebben”, zegt hij, „het gaat in de eerste plaats om de naam van de planten en niet om je eigen naam”. Door een dergelijk standpunt in te nemen vind ik persoonlijk de heer Rausch een goed onderzoeker op het gebied van de cactussen. Wie immers durfde het terrein van het geslacht *Lobivia* zo serieus te betreden? Rausch kennende twijfel ik er geen moment aan of hij zal de door hem zelf gestelde taak tot een goed einde brengen.

De vormen gegroepeerd in één bak.

De heer Rausch met zijn trouwe hond.

Aloe rauhii Reyn.

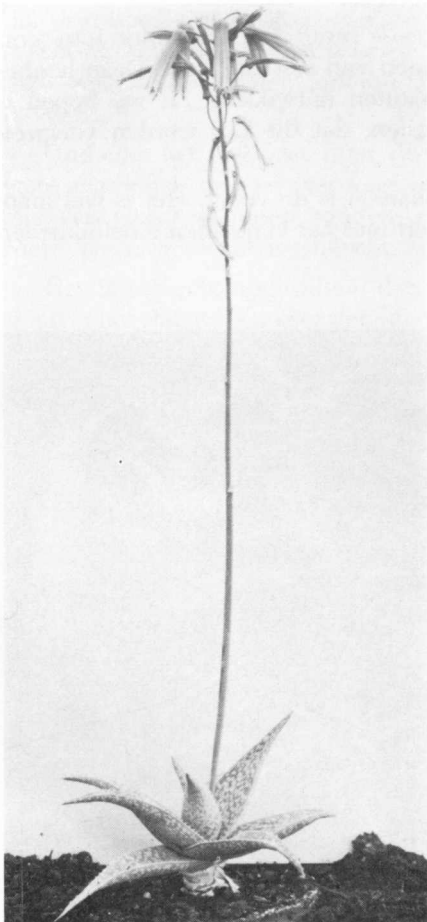
B. K. BOOM

Van het geslacht Aloe zijn de laatste jaren attractieve liefhebberssoorten bekend geworden; ze werden gevonden in Madagascar en door de beperkte omvang kwamen ze spoedig in cultuur, aanvankelijk alleen in botanische tuinen, vanwaar ze zich langzaam over de liefhebberscollecties hebben verspreid.

Ook wij hebben een aantal in cultuur genomen en daaronder zijn er enige, die het kweken zeer waard zijn. We zijn in 1962 begonnen met *A. bellatula*, waarover W. Ruysch in dit tijdschrift (1964, p. 38-40) heeft geschreven. Van deze *A. bellatula* hebben wij via het Clichéfonds al heel wat zaad verspreid en ik moet dus wel aannemen, dat er thans verscheidene plantjes in onze collecties prijken, want het zaaien geeft geen enkele moeilijkheid. De zaden komen alle op en de jonge plantjes ontwikkelen zich in twee jaar tot bloeibare exemplaren.

Een tweede soort is *A. rauhii*, genoemd naar Prof. Dr W. Rauh te Heidelberg, die op zijn reizen verscheidene soorten in het wild aantrof en verzamelde.

Aloe rauhii vormt mooie plantjes; de rozetten worden in cultuur 10 cm in doorsnede, maar in de natuur schijnen ze nog 2 maal zo groot te kunnen worden. De rozetten hebben practisch geen stam en bestaan uit 8-20 bladen, al naar gelang de leeftijd; deze bladen zijn lang-eirond, met een lange spits (zie figuur). ze zijn grijsgroen met talrijke H-vormige, witte tot lichtgrijze vlekken; deze vlekken geven het blad een levendig aanzien. Bij droogte of felle zon kunnen de bladen wat bruin aanlopen. De bladrand is bezet met kleine, witte, kraakbeenachtige tanden. Door de fijne tekening is de plant ook zonder bloemen al een sieraad voor de verzameling.

Aloe rauhii, bloeiende plant

In verschillende jaargetijden,

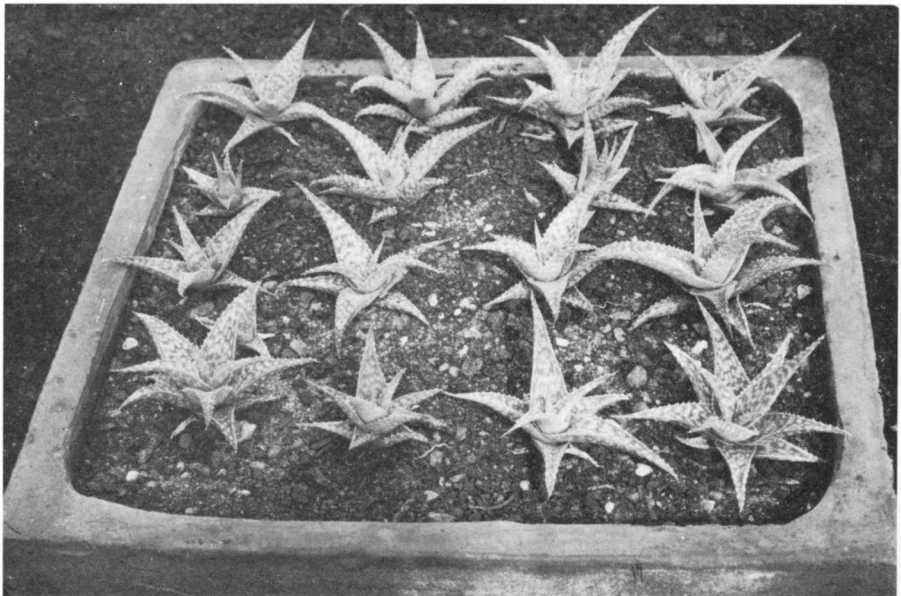
doch bij voorkeur in de zomer verschijnen de bloeistengels, die wel 30 cm hoog kunnen worden. In de bovenste helft verschijnen de bloemen, die een typische Aloe-structuur hebben. De bloemknoppen zijn afstaand, de bloemen overhangend; de bloemen zijn 2-3 cm lang, smal buisvormig en zacht rose getint. De vruchten staan rechtop.

De heer Ruysch is er in geslaagd door kunstmatige bestuiving vruchten te verkrijgen; laat men de bloemen aan hun lot over, dan vallen ze onbevruucht af; men moet wel tenminste over 2 bloeiende planten beschikken, want met zelfbestuiving gaat het in het algemeen niet. Eigenaardig is, dat alleen de bloemen, die bovenin de tros zitten, zaad zetten, ondanks het feit, dat ook de onderste werden bestoven. Dit is een verschijnsel, dat we meer bij Aloe's hebben aangetroffen.

Het bestuiven is een nauwkeurig werkje; men moet het meermalen herhalen, want het stuifmeel schijnt niet altijd op de stempels te ontkiemen. Bovendien bloeien de bloemen niet tegelijk.

Het zaaien is eenvoudig en geeft goede resultaten. Bijgaande foto toont een zaaitest met 16 verspeende zaailingen van één jaar oud. Deze hebben zich intussen al weer tot bloeibare planten ontwikkeld en we hopen er dit jaar zodanig veel zaad van te oogsten, dat dit kan worden verspreid onder de liefhebbers.

Of het een plantje wordt voor de handel is de vraag. Het is wel mooi, maar de bladen zijn vrij stug en dat geeft met het verpakken moeilijkheden.

Aloe rauhiia, een zaaitest met verspeende zaailingen van één jaar oud

Onze lezers schrijven . . .

De heer O. C. van Soldt, Middelburgsestraat 35, Scheveningen schrijft ons naar aanleiding van het ingezonden stuk van de heer H. H. L. Rakers te Zwaag in het septembernummer:

Als beginnend cactus-verzamelaar maar vooral als kweker, meen ik dat je door het jarenlang gewone kamerplanten-kweken een beetje erfelijk belast bent.

Je staat veel te veel met gieter en sproeier te stoeien, terwijl de hand die steeds naar de kunstmest wil grijpen, herinneringen oproept aan een ongeneeslijke drinker. Hij kan er ook niet afblijven.

Maar gelukkig, alles is te leren en het gaat nu prima. In februari zaaide ik zonder enige ervaring met een ongehoopt succes. Wellicht hierdoor overmoedig geworden, waagde ik mij ook aan enten. Met ware doodsverachting hanteerde ik het scherpe mes en onthoofdde vele van mijn pas enige weken oude pleegkinderen. Op *Pereskioopsis* zijn mijn ervaringen als volgt:

Ondanks het feit, dat door de zenuwen en gebrek aan ervaring de eerste zaailingen drie en vier keer op de grond vielen en ik er dus steeds weer een vliesje af moest snijden, zijn de *Rebutia*'s ongelooflijk goed gegroeid. Dezelfde, maar wortelecht, zijn half zo groot.

Het is mij echt opgevallen, dat o.a. *Mammillaria* heel moeilijk pakt en bij mij is het slechts één keer gelukt. Wat ik echter nog nergens heb gelezen, is het volgende: wanneer een zaailing van plm. 4 à 5 mm niet pakt en schijnbaar uitdroogt, kijkt U dan toch eens goed onder de loupe. Bij mij kregen al deze mislukte exemplaren op de entplaats in een druppel water kleine wortels.

Ze zaten wel vast op de entstam, maar kregen vermoedelijk niet de juiste sapstroom.

Deze zaailingen heb ik weer met elkander opgepot en nu groeien ze prima op deze eigen wortel, die ze gedurende hun symbiose met de entstam toch wisten te ontwikkelen.

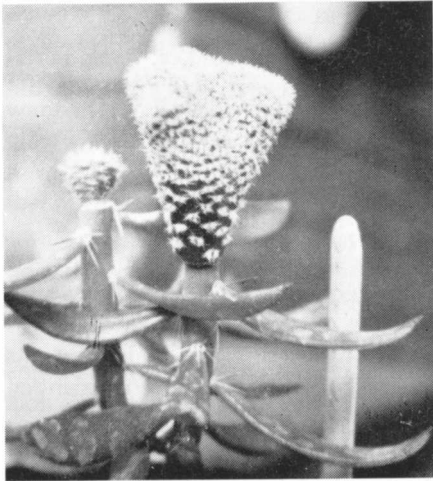
Een tweede beginnerservaring was, dat, wanneer ik de zaailing voorzichtig afsneed en de wortel met een klein stukje (millimeterwerk) cactus liet staan, dit minuscuul kleine stukje weer een cactus werd.

Dit zijn allemaal zomer-ervaringen, maar hoe ze zich in de winter (bij mij) zullen houden, weet ik nog niet.

In een artikel van oktober 1963 in "Kakteen" is E. Hecht erg enthousiast over enting op *Pereskioopsis*, terwijl de heer Guldemont uit Lier in België in hetzelfde nummer letterlijk geen blad heel laat van deze voedstam. Hij preferiert de *Echinopsis*, vooral ook omdat de *Pereskioopsis*'s-winters vochtig moet staan en (dus) minstens 15° vraagt. Mij lijkt dit

niet zo'n nadeel, omdat wij onze zaailingen toch graag 's-winters "wat aan de praat houden".

Enige *Pereskopsis*-stammen kregen lichtbruine kleuren in het blad, terwijl andere frisgroen bleven. Hiervoor heb ik nog geen verklaring kunnen vinden, vooral niet omdat ze in dezelfde grote bloempot staan.

In het begin snijd ik angstvallig alle opkomende bladspruiten uit de oksels van de pereskopsis; maar later is dat niet meer nodig. Als een enting gelukt is, zuigt hij dermate hard aan de voedster, dat deze geen kracht overhoudt om voor eigen blad te zorgen. Alleen de stam wordt dikker.

De heer Rakers stuurde ons nog deze foto van de Negerhand geënt op *Pereskopsis spathulata*.

De heer R. J. Kruiter te Midland aan Zee (Terschelling) schrijft ons:

Dit voorjaar zat ik met enkele planten, die een hevige aantasting op de potgrond door wortelluis vertoonden (aarden potten).

Wegens de vele grote knoppen wilde ik niet tot verpotten overgaan. Ik heb toen de nogal droge potkluiten tot bijna de rand gezet in een 0.1% oplossing van Basudine. Ik heb nu de planten verpot en geen spoor meer kunnen vinden van de aantasting. Omdat ik in de vele jaargangen van Succulenta niets hierover heb kunnen vinden, wil ik dit graag onder de aandacht brengen omdat het een goedkoop middel is (100 ccm á f 2,95) en blijkbaar afdoende.

In een ander blad heb ik hierover een bijdrage gevonden van de heer Hoeckx.

Uiteraard moet men wel de geheel doordrenkte potten enkele dagen goed laten drogen.

Nu wij het tijdperk van weggooi-glazen-potten zijn ingegaan, kwamen bij mij enkele vragen op, waarop ik graag een antwoord zou willen hebben:

1. Zijn deze potten bruikbaar voor onze planten? Gat in de bodem is geen bezwaar, want als u de bodemrand even aan een sneldraaiend amarilsteentje houdt, slijpt u er in no-time enkele gaten in. Moeilijk verpotten wegens de nauwe hals is er ook niet, want een tik met een hamer doet de pot er in scherven om weg vallen en vervangers zijn immers genoeg aanwezig.

2. Moeten plantenwortels beslist in het donker zijn?

Zo niet, dan is een glazen pot ideaal om ongerechtigheden te constateren (bijv. wortelluis) en om te zien hoe het met het water staat.

Zo ja, dan kan men de pot zwart verven, eventueel een verticaal strookje voor controle openlatend.

Ik heb dit voorjaar enkele *Echinopsis* en *Trichocereus* in blank glas opgepot en moet zeggen dat ze er alle erg welvarend bijstaan. Ze staan in de volle zon en op vele plaatsen zie ik worteldelen langs het glas gaan, die er gezond uit zien een nadeel is, dat er wat algengroei optreedt.

UIT DE AFDELINGEN

Afdeling IJMOND

Op 30 september j.l. overleed te Haarlem na een langdurige ziekte de heer F. Hasselmeijer.

Zeer velen onder de succulenten-verzamelaars kenden hem, immers, tientallen jaren heeft hij deze liefhebberij beoefend. Zijn verzameling was uniek; daarbij was hij een stuwende kracht voor de vroegere afdeling Haarlem en later voor de afdeling IJmond.

Hoe speelt het hem dat hij de laatste tijd zo vaak verstek moest laten gaan. Hoe verheugd was hij als men hem thuis bezocht waardoor het contact met de andere liefhebbers niet geheel verloren ging.

Zijn grote kennis en enorme ervaring zullen wij node missen. Wij hebben een vriend verloren.

Bestuur Afdeling IJmond.

Afdeling RIJN- EN DELFLAND

Op donderdag 14 september hield de heer F. van der Steeg uit Eindhoven voor ons een lezing over zijn reis naar Arizona.

Eerst vertelde hij ons iets over grootte, ligging en klimaat van dit droge en dorre land, vergeleek het met een gebied in Europa op dezelfde breedte gelegen en besprak de verschillen tussen de beide landstrekken in verband met ligging van bergketens en heersende winden.

Hierna liet hij ons door middel van fraaie

dia's zien, hoe de vegetatie van dit uitgestrekte gebied er uit ziet en vervolgens kwamen de diverse inheemse cactussoorten aan de orde.

Het was een bijzonder leerzame en boeiende voordracht.

de Secretaris,
J. Snelleman
Conradkade 11
Den Haag.

Afdeling GOOI EN EEMLAND

Op de bijeenkomst van onze afdeling van 5 september j.l. werd door de voorzitter de heer H. Rubingh verslag gedaan van zijn recente reis naar Brits Columbia.

De heer Rubingh nam ons mee hoog boven de eeuwige ijsvelden van IJsland via de uitgestrekte bossen van Noord Amerika en de Rocky Mountains naar Vancouver, de hoofdstad van Brits Columbia.

Eindoel van de reis was 800 km landinwaards, de stad Prince George. Er werden verschillende tochten gemaakt, waarbij het cactus zoeken niet vergeten werd.

Gevonden werd: de winterharde *Opuntia polyacantha*, die mee naar Holland genomen werd. De planten zagen er gezond uit en bloeiden willig.

Ook de fauna kwam aan bod met verschillende opnamen.

Van het einde van de avond werd de heer Rubingh met een applaus bedankt voor zijn explicatie.

Secr. N.G. Hafkamp
v. Amstellaan 10
Loenen a/d Vecht.

Cactuszaden oogst 1967

Naast een uitgebreide keuze in voortreffelijke handelsoorten van gegarandeerd VERSE EN BIZONDER ZUIVERE CACTUSZADEN voor kwekers, bevat onze nieuwe geïllustreerde catalogus ook TALRIJKE ZELDZAAMHEDEN voor liefhebbers, zoals o.a.:

Mammillaria boolii, M. insularis, M. wilcoxii, M. moelleriana, M. humboldtii, M. lenta, Copiapoa barquitensis, Neochilenia nigriscoparia, Neoch. pseudoreichei, Neoch. residua, Neoch. iquiquensis, Suecorebutia, Islaya, Krainzia, Bartschella, Solisia, Turbinicarpus, Encephalocarpus, Pelecyphora, Aztekium, Obregonia, Ariocarpus, Leuchtenbergia, en vele andere zeldzame soorten aan zéér gunstige prijzen.

Gratis catalogus op aanvraag.

Mr. C. DE HERDT — KAPHAANLEI 80 — MORTSEL-Ant./België

D. BOUWMAN

IMPORT — EXPORT

Grote sortering Cactussen
en prima Vetplanten

DIJKWEG 56 b — NAALDWIJK
Telefoon 01740—5168.

CACTUSKWEKERIJ

Fa. **Gebroeders van Straalen**

Daalseweg 140 — Utrecht

Tel. 030—41578 — Zondags gesloten

**Een goed adres óók voor
verzamelaars.**

Wat betekent die naam

door L. C. K O R E V A A R

132 pag. met plm. 4000 verklaringen van de botanische
namen van succulenten

Het boek wordt U toegezonden na ontvangst van f 3,50 per postwissel of storting op postrekening 55 12 20 t.n.v. Mevr. J. Grullemans van Berghem, Heerweg 19, Lisse.

CACTUSKWEKERIJ A. N. BULTHUIS & Co. C.V.

PROVINCIALEWEG OOST 8 — COTHEN (U.) — TELEFOON 03436 - 267

Uitgebreid sortiment vetplanten en cactussen, speciaal MAMMILLARIA'S
SORTIMENTSLIJST OP AANVRAGE.

CACTUSSEN VETPLANTEN H. van DONKELAAR

CACTUSKWEKERIJ — WERKENDAM — TELEFOON 01835 - 430

Regelmatig nieuwe importen uit Zuid-Afrika — Zaadlijst verkrijgbaar

Sortimentslijst op aanvraag

De gehele week, ook zaterdags, voor liefhebbers geopend — Zondags gesloten.